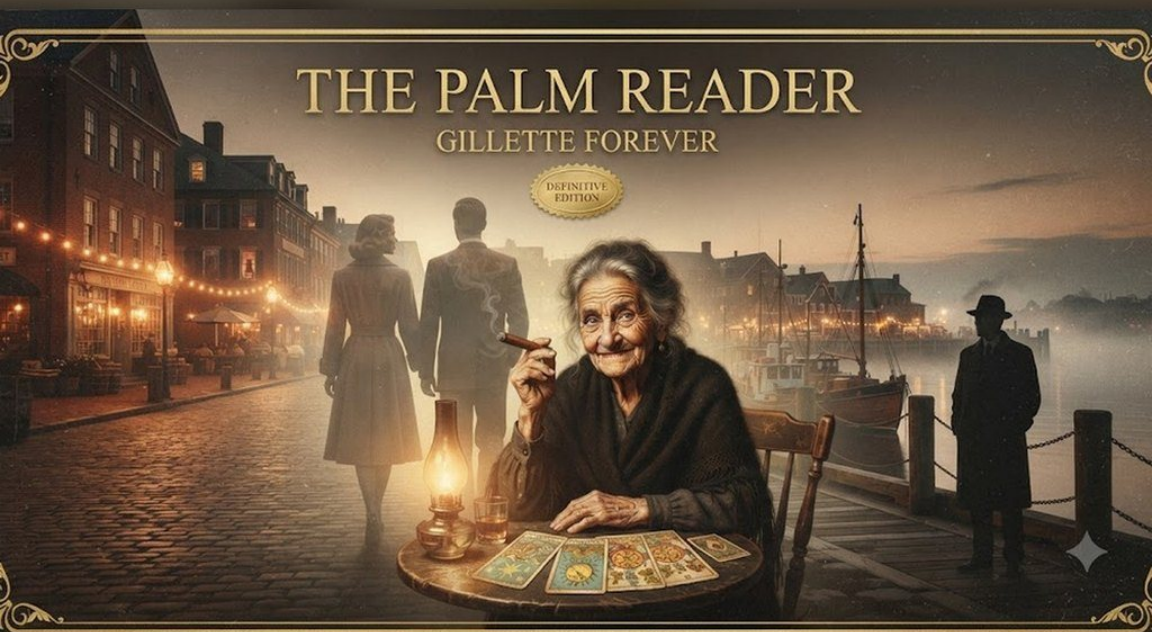

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

ХІРОМАНТКА WALL STREET — ПРОДОВЖЕННЯ II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

Я вже склав плани повернутися до Маямі.

Шість місяців.

Досить часу, щоб відпочити, підтягнути іспанську і вивчити кубинок зблизька.

Вони завжди були моєю улюбленою здобиччю.

Я зайшов у супермаркет, і доля дісталася туди раніше за візок.

Переді мною з'явилася жінка.

Кубинка.

Я впізнав її одразу.

Вона впізнала мене.

Кілька секунд вона дивилася на мене.

Потім сказала:

«Якого біса ти тут робиш?»

«Купую продукти».

«Ні. Я маю на увазі — на Землі. Хіба ти не мав би вже бути в пеклі?»

Я зробив їй комплімент за її англійську.

Бездоганна.

Найкращі жінки завжди вміють бути двома людьми водночас:

лагідними, коли їм потрібна інформація,
безжальними, щойно вони її отримали.

Вона спитала, як я.

Як моє здоров'я.

Як я взагалі ще живий.

Де моя дружина.

І, головне:

«Як тобі вдалося лишитися молодим і перемогти самого
диявола?»

Я сказав, що мені треба встигнути на автобус.

Це була правда.

Куди — я не сказав.

Я попрощався і зник.

Удома я заснув миттєво.

Уві сні я побачив, як хтось піднімається сходами мого дому в
Італії.

Я знав його.

А може, й ні.

Потім до мене дійшло.

Це був він.

Індієць із Цинциннаті.

Той, що з підписаною доларовою купюрою.

Він дійшов до верхньої сходинки.

Обійняв мене.

Усміхнувся з тією британською витримкою, яку деякі індійці
носять краще, ніж британці будь-коли вміли. Потім подивився
на мене серйозно.

«Frega, будь ласка, — де тут туалет?»

Я прокинувся як від поштовху.
Пішов шукати двері туалету.
Потім зрозумів, що я досі всередині сну.

Я обернувся.
Червоне крісло було зайняте.
Знову він.
Привид Бостона.
Сміявся.

«Я знав, що ти не з'якався. Ти чоловік із яйцями».

Потім він показав на когось поруч.
«Глянь, кого я привів».

Висока жінка.
Елегантна.
Американка.
Років сорока.
Постава керівниці.
Погляд людини, яка підписує документи, що кладуть край
чужим життям.

Вона простягла руку.
«Бюро авторського права. Вашингтон, округ Колумбія».

Я кивнув.
«Нічого собі підвищення. Як ти сюди потрапила?»

«Я отримала від тебе листа».

«А потім?»

«Я його прочитала».

«А потім?»

«Моє серце не витримало».

Привид розреготався.

Я — ні.

«Мені шкода».

«Не треба».

«Ні, серйозно».

«Ні, серйозно — мені важко».

Вона сіла.

Роздивилася кімнату.

Роздивилася мене.

Потім сказала:

«Ти чоловік, на якого я чекала все життя».

«Схоже на складну систему, щоб із кимось познайомитися».

«Це найкраще, що я змогла знайти».

«Ні. Повір мені. Це було не найкраще».

Вона на мить замовкла.

Тоді я поставив їй єдине питання, яке мало значення.

«До Бюро авторського права — де ти працювала?»

«В американській транснаціональній компанії. Миючі засоби».

«І як там було?»

«Щоб виконати план, треба померти».

«Тобто?»

«Буквально. Там тебе працюють, поки не луснеш».

Я мовчав.

Потім усміхнувся.

«Мені шкода, люба».

«Чого?»

«Ти обрала не той вимір».

«Перепрошую?»

«У житті це завжди — і тільки — питання стилю».

Я показав на вікно.

Земля все ще була там.

Розгублена.

Галаслива.

Повна проблем.

«Я слухаю всіх».

«Навіть привидів?»

«Особливо їх».

«Тоді чому ти не підеш із нами?»

«Бо я ще маю дещо закінчити тут, унизу».

Привид Бостона кивнув.

Керівниця опустила очі.

Вона здавалася розчарованою.

Я встав.

Підійшов до дверей.

Потім обернувся.

«До речі...»

«Що?»

«Я, так уже склалося, теж займаюся миючими засобами».

«І що?»

«Але я не чекаю, поки хтось помре, щоб виконати свій план».

Привид завив від сміху.

Вона всміхнулася — уперше.

Коли я знову розплющив очі, я був сам.

У кімнаті нікого не лишилося.

Ні привидів.

Ні керівниць.

Ні індійців, що шукають туалет.

Тільки червоне крісло.

Воно досі дивилося на мене.

Ніби вже знало, хто прийде наступної ночі.

Ferdinando